

[Aksel Møller.]

lånsforpligtelser end dem, den allerede har. Men jeg kan jo forstå på det hele, at dér har den højtærede økonomiminister fundet sig i at være i samarbejde med retsforbundet, der havde den samme opfattelse i denne sag som vi. Jeg kunne måske tilføje, at jeg er ikke engang sikker på, at det radikale venstre længere er enig med sig selv i det standpunkt, det havde modsat os i denne sag. Hvad kan nemlig ønsket om at få hele spørgsmålet om udlånsvirksomheden udvalgsundersøgt — hvad der vel måtte være meningen i de bemærkninger, den højtærede stats- og udenrigsminister gjorde i sin regeringserklæring derom — betyde andet, end at den højtærede økonomiminister er i tvivl om, hvorvidt denne politik er rigtig.

Jeg når derfor til det resultat, at den højtærede minister ikke med nogen som helst ret kan henvisse til sine erfaringer, heller ikke når man ser på vor antiinflationplan, der jo interesserede ham så meget, at den gentagne gange skulle sendes tilbage til udvalget. Jeg kan heller ikke tænke mig, når vi ser på vor stilling til skolelovsforslagene, at han i den henseende er kommet lykkeligere igennem med de makkere, han nu har. Retsforbundet er, så vidt jeg husker, i hvert fald for et flertals vedkommende enig med det konservative folkeparti i vor modstand mod den skolelovgivning, der blev lagt op til. Og hvis det endelig er sådan, at det er toldlovgivning og toldsynspunkter, der skræmmer den højtærede økonomiminister, ønsker jeg ham til lykke med, at han nu er sammen med socialdemokratiet, der sammen med os havde en ganske præcis opfattelse af, på hvilke områder man burde forhøje tolden i Danmark.

Men sandheden — for alt dette her var jo kun omsvøb under de forhandlinger, der blev ført, undskyldninger, forklaringer — sandheden er, at kun ved hjælp af denne underfundighed kunne det radikale venstre bane vej for, at socialdemokratiet, der havde tabt valget, vendte tilbage til magten.

Jeg skal ikke forlænge udredningen af denne bedømmelse. Jeg er overbevist om, at det radikale venstre, som er et parti, der bekender sig til folkestyret, og som formentlig vil være enig med mig i, at

valgdagen er noget højst alvorligt, har gjort, hvad det kunne for at forfuske det, der kom ud af valgdagen. Det er nu ikke så meget, fordi den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard og den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke har bragt den højtærede stats- og udenrigsminister, i alt fald ikke den højtærede udenrigsminister, tilbage til hans portefølje. Vi er virkelig ikke blinde for den styrkelse, det kan være af landets udenrigspolitik og forsvarspolitik, hvis det virkelig er sådan, at det radikale venstre som sin pris for at gå ind i denne regering, eller rettere som sin adgangsbillet, har måttet efterlade sine skarpe våben mod landets udenrigspolitik i våbenhuset, slet ikke. Men det, som harmer os, er, at man har bragt den socialdemokratiske politik til magten igen, den socialdemokratiske politik, som blev dømt på valgdagen. De lovforslag, som her er til behandling, er jo et godt vidnesbyrd om det, som Middelfart Venstreblad har kaldt „statsmagtens herredom“.

Jeg indrømmer, at den største overraskelse, jeg har fået, var ingenlunde, at det radikale venstre handlede, som det handlede, men at retsforbundet handlede, som det handlede. Under behandlingen af udskrivningsloven i dette høje ting sagde den nuværende højtærede indenrigsminister hr. Søren Olesen — Folketingstidende 1956-57, 1. samling, sp. 3189 — vendt naturligvis imod den nuværende højtærede økonomiminister, det daværende ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard:

„det, jeg lige ville anholde, var, at det“ — altså det ærede medlem hr. Viggo Starckes tale — „mundede ud i, at man skulle søge at skabe større enighed her i tinget, dels vel nu, men særlig efter valget. Se, det kommer jo meget an på, hvad man vil skabe enighed om. Hvis man vil skabe enighed om at pålægge befolkningen større byrder, hvis man vil skabe enighed om at skaffe staten større magt og forøge statens udgifter på forskellige områder, så vil i hvert fald retsforbundet melde fra; en sådan enighed mener vi hverken vil gavne det politiske liv eller befolkningens selvstændige ansvar for dens egne forhold.“

Har den højtærede indenrigsminister meldt fra? . . . (Fiskeriministeren [Oluf Peder-